

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 6182/2012
Дана 12.04.2013. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Милимира Лукића, председника већа, Наде Зеџ и Снежане Савић, чланова већа, са вишим судијским сарадником Александром Симић, записничарем, у кривичном предмету **окривљеног Првослава Давинића и др.**, због по једног кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 1 Кривичног законика, одлучујући о жалби јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду 18К.бр. 1967/10 од 05.07.2012. године, након одржане јавне седнице већа у смислу члана 448 став 1 ЗКП, донео је дана 12.04.2013. године

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, а пресуда Вишег суда у Београду 18К.бр. 1967/10 од 05.07.2012. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду 18К.бр. 1967/10 од 05.07.2012. године на основу одредбе члана 355 тачка 2 ЗКП окривљени Првослав Давинић, Милун Кокановић и Јовица Вучковић су ослобођени од оптужбе да су извршили по једно кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 1 КЗ. На основу одредбе члана 197 став 1 ЗКП трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине побијану пресуду и предмет кривице окривљених врате истом суду на поновно суђење.

Одговоре на жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду су поднели:

- бранилац окривљеног Првослава Давинића, адвокат Драган Пашић, са предлогом да се иста одбије као неоснована и првостепена пресуда потврди,

- бранилац окривљеног Милуна Кокановића, адвокат Милорад Вукосав, са предлогом да се иста одбије као неоснована и првостепена пресуда потврди, као и да са окривљеним буде обавештен о седници већа, и

- бранилац окривљеног Јовице Вучковића, адвокат Ђорђе Дозет, са предлогом да се закаже јавна седница већа о којој ће се обавестити окривљени и његов бранилац, а да се након разматрања навода жалбе и пресуде жалба јавног тужиоца одбије као неоснована.

Апелациони јавни тужилац у Београду је у поднеску Ктж.бр. 5784/12 од 09.11.2012. године предложио да се уважи жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, пресуда Вишег суда у Београду 18К.бр. 1967/10 од 05.07.2012. године укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Апелациони суд у Београду је одржао јавну седницу већа у смислу члана 448 став 1 ЗКП, у присуству окривљеног Милуна Кокановића и његовог браниоца, адвоката Милорада Вукосава, окривљеног Јовице Вучковића и његовог браниоца, адвоката Ђорђа Дозета и браниоца окривљеног Првослава Давинића, адвоката Драгана Пашића, а у одсуству уредно обавештених Апелационог јавног тужиоца у Београду и окривљеног Првослава Давинића, који је обавестио суд да је спречен да приступи на јавну седницу већа, на којој је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом, жалбама и одговорима на жалбу, па је по оцени жалбених навода и предлога, изјашњења изнетих на јавној седници већа, као и изјашњења Апелационог јавног тужиоца у Београду, датог у наведеном поднеску, нашао:

Жалба је неоснована.

Побијаном пресудом, као и поступком који је претходио доношењу исте нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка, нити је њоме повређен кривични закон на штету окривљених, а на које повреде Апелациони суд у Београду, као другостепени, поводом жалбе, у смислу члана 380 ЗКП, пази по службеној дужности.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и с тим у вези због повреде кривичног закона у жалби јавног тужиоца се у односу на окривљеног Првослава Давинића истиче да имајући у виду податке о стварним потребама војске које је изразио њен најкомпетентнији орган Генералштаб, те из начина на који је окривљени Првослав Давинић

Кж1 6182/2012

иницирао предметни посао, времена у којем је он обављен, поступка који је по његовом наређењу спроведен, кратких рокова које је постављао потчињенима, околности под којима је прибавио сагласност Савета министара, потпуног заобилажења најодговорнијих људи у Генералштабу, а све то у ситуацији када новца у суми од 176.000.000 еура није било, јасно произилази да је окривљени Давинић на крајње груб начин злоупотребио свој службени положај, искористивши га само зарад користи окривљеног Милета Драгића.

Што се тиче окривљеног Милуна Кокановића у жалби јавног тужиоца се истиче да је окривљени када је знајући за посао који је иницирао министар, а чији је он помоћник и први саветодавац, након повратка са годишњег одмора, сазнао за намеру да се купи опрема од 176.000.000 еура, за нерегуларност поступка који је куповини претходио и за непостојање средстава, свакако је био дужан да учини све да се закључење таквог посла спречи, а не да у њега укључи и нареди сведоку [REDACTED] да потпише уговор, те да његово учешће у том послу, иако временски кратко, такође представља грубу злоупотребу искоришћавањем службеног положаја начелника Сектора за материјалне ресурсе МО и невршењем дужности који му је тај положај наметао, а што је дало значајан допринос прибављању користи за окривљеног Милета Драгића у виду добијања предметног посла.

Побијајући првостепену пресуду по наведеним законским основима у односу на окривљеног Јовицу Вучковића у жалби јавног тужиоца се наводи да је овај окривљени, као заменик начелника Управе за развој ГШ ВСЦГ (Г-5), свакако био веома добро упознат са материјалним стањем у коме се војска налазила, стварним потребама војске за опрему свих врста, као и са плановима опремања и материјалним средствима планираним за ту намену у наредним годинама, па је несхватљиво да у једном тако огромном предстојећем послу учествује у име ГШ, без претходног обавештавања претпостављених старешина – начелника Управе Г-5 и начелника Генералштаба – без консултовања са њима о стварним потребама војске и садржини будуће наруџбе, те без њиховог знања и одобрења, иако је био дужан да пре слања реферата за набавку Управи за снабдевање МО, претходно добије одобрење начелника ГШ, свој поступак од њих крио и приликом њихових директних питања, те да је код таквог стања ствари очито да је окривљени Вучковић вишеструко злоупотребио службени положај његовим искоришћавањем, прекорачењем овлашћења и невршењем дужности и тиме прибавио корист окривљеном Драгићу у виду омогућавања добијања посла снабдевања ВСЦГ војном опремом, који није у интересу ДЗ СЦГ.

Изнете жалбене наводе овај суд оцењује као неосноване, јер је првостепени суд на основу изведених и правилно оцењених свих доказа, ближе означених у образложењу побијане пресуде, а у склопу изнетих одбрана окривљених, које доказе је ценио како појединачно, тако и у међусобној повезаности, правилно и у потпуности утврдио чињенично стање, те дошао до несумњивог закључка да није доказано да су окривљени извршили кривична

дела која су им оптужним актом јавног тужиоца стављена на терет.

Најпре, у односу на окривљеног Првослава Давинића, правилан је закључак првостепеног суда да није доказано да је овај окривљени извршио кривично дело које му је стављено на терет.

Наиме, окривљеном Првославу Давинићу је оптужним актом јавног тужиоца стављено на терет да је искоришћавањем свог службеног положаја, [REDACTED] власнику предузећа "Производња Миле Драгић" из Зрењанина, прибавио корист у виду добијања посла снабдевања Војске СЦГ војном опремом, који није у интересу ДЗ СЦГ, тако што је без икакве консултације и обавештавања начелника Генералштаба В СЦГ, који за тај посао уопште није знао, након припрема које су почев од 12.08.2005. године по његовом наређењу спроведене у МО, иако за то није било основних услова-јер за набавку војне опреме није постојао ваљан захтев тактичког носиоца ГШ В СЦГ, набавка је по количини и вредности била у изразитом нескладу са потребама Војске и финансијским могућностима државе, за набавку нису постојала одобрена средства, нити је за њу претходно спроведен поступак прописан Уредбом о покретним стварима за посебне намене [REDACTED] начелнику Сектора за материјалне ресурсе МО, наредио да њему потчињена Управа за снабдевање МО са Милетом Драгићем закључи два уговора о куповини заштитне балистичке опреме за 2006. и 2007. годину, на основу чега је заменик начелника Управе за снабдевање пуковник [REDACTED] наређењу [REDACTED] а 25.08.2005. године са [REDACTED] потписао уговор ближе означен у изреци побијане пресуде, на износ такође означен у изреци пресуде.

Међутим, правилан је закључак првостепеног суда да ниједним доказом овакви наводи оптужног акта нису доказани и оповргнути су како одбраном окривљеног Првослава Давинића који је детаљно објаснио како је текао поступак у вези са опремањем Војске СЦГ војном опремом и закључивања два уговора о снабдевању војске овом опремом од предузећа "Производња Миле Драгић", као и са осталим изведеним доказима. Наиме, правилно закључује првостепени суд да су нетачни наводи из оптужног акта да тадашњи начелник Генералштаба генерал [REDACTED] није знао за овај посао у вези са снабдевањем војске СЦГ војном опремом од ПМД, а имајући у виду изведене писмене доказе. Тако, Министарство одбране се својим актом Инт.бр. 966-27/04 од 17.01.2005. године обратило између осталог и начелнику Генералштаба В СЦГ захтевајући да Генералштаб искаже потребе за опремањем војске и да достави свој предлог Програма коришћења средстава остварених отуђењем војне имовине, а да се својим актом Инт.бр. 30-9 од 19.01.2005. године и Инт.бр. 30-11 од 20.01.2005. године кабинет начелника Генералштаба обратио свим организацијским целинама у Генералштабу захтевајући да исте доставе своје потребе опремања, да је на основу предлога исказаних потреба и осталих организационих целина Генералштаба сачињен обједињени Програм коришћења средстава оствареним отуђењем војне имовине и актом Пов.бр. 09/227-4 од

25.01.2005. године достављен Одељењу за финансије Генералштаба ВСЦГ, које га је проследило према Министарству одбране, да се из акта бр. 02/75-1 од 28.03.2005. године утврђује да се "Производња Миле Драгић" директно обратила начелнику Генералштаба Војске СЦГ генералу [REDACTED] и да је дала понуду да у замену за вишкове војних некретнина испоручи војну опрему из властитог производног програма, да је начелник Генералштаба упутио начелнику Управе за развој (Г-5) генералу [REDACTED] Пов.бр. 1217-2 од 30.03.2005. године допис у коме тражи да се дефинишу потребе за [REDACTED] опремом и да се предлог достави у Кабинет начелника Генералштаба ради упознавања генерала [REDACTED] те да је у вези са овим начелник Управе за развој (Г-5) генерал Живановић Пов.бр. 303-2 од 04.04.2005. године доставио кабинету начелника Генералштаба став у вези предлога предузећа ПМД и исказује потребе за Драгићевом опремом и у свом акту наводи да је Сектор за КОВ по сличном захтеву већ доставио своје потребе актом Пов.бр. 2056-3 од 08.10.2004. године, тако да је у свом акту генерал [REDACTED] само поновио већ исказане потребе копнене војске, те да је по [REDACTED] понуди у активности од самог почетка био укључен и начелник Управе за развој Г-5 генерал Живановић, као и Савет за НВО као саветодавно тело начелника ГШ ВСЦГ на чијем челу је био заменик начелника Генералштаба адмирал Жарковић. Такође, из записника са друге седнице Савета за НВО Пов.бр. 56-6 од 14.04.2005. године, који је потписао председник Савета за НВО [REDACTED], у тачки 7. стоји да је усвојена информација о Драгићевом предлогу и да је Савет за НВО сагласан да се у замену за некретнине испоручи [REDACTED] опрема по врстама и количинама како је то предложио заменик Генералштаба ВСЦГ генерал [REDACTED] у свом акту од 06.04.2005. године, да је председник Савета за НВО адмирал [REDACTED] ачинио информацију с друге седнице Савета за НВО акт Пов.бр. 56-7 и доставио је начелнику Генералштаба генералу Драгану Паскашу, да су у току маја 2005. године начелник Управе за развој Г-5 генерал [REDACTED] и начелник Генералштаба ВСЦГ генерал [REDACTED] актима Пов.бр. 895-1, 895-2 и 132-1 наставили активности према министру одбране Првославу Давинићу и тим актима захтевају приоритетну набавку веће количине Драгићеве опреме, да се из записника за треће седнице Савета за НВО која је одржана 06.06.2005. године, о чему постоји записник, утврђује да је усвојен закључак да су верификовани закључци Савета за НВО са друге седнице уз измену да је Савет НВО сагласан да се у замену за некретнине испоруче средства НВО из производног програма предузећа "ПМД" у мери законских могућности и одлуке МО након чега би се одредили приоритети по врстама опреме из предлога заменика и начелника Генералштаба ВСЦГ за копнену војску, а да је извештај о раду са треће седнице Савета за НВО достављен начелнику Генералштаба ВСЦГ генералу [REDACTED] актом Пов.бр. 248/-4 од 09.06.2005. године, који је потписао председник Савета за НВО адмирал [REDACTED] и у тачки 1. тог извештаја генерал [REDACTED] је изворно упознат како гласи допуњени текст закључка Савета за НВО у вези [REDACTED] предлога, да је затим Савет за НВО одржао своју четврту седницу 05.06.2004. године, што је утврђено из записника, где у тачки 7. стоји да су верификовани закључци са треће седнице Савета за НВО у вези с [REDACTED] предлогом и достављени су

свим члановима Савета за НВО, као и начелнику Генералштаба по устаљеној процедури, те да пошто је начелник Генералштаба ВСЦГ генерал Паскаш упознат са закључком Савета за НВО у вези са [REDACTED] предлогом, он информише чланове свог колегијума какву препоруку је добио од Савета за НВО у вези [REDACTED] предлога и на дневни ред колегијума ставља питање реализације опремања јединица копнене војске опремом коју производи "ПМД" и наређује свом заменику за копнену војску да достави најзначајнија средства која се производе у "Производњи Миле Драгић" ради опремања јединица копнене војске.

Имајући у виду наведену писмену документацију која је изведена током доказног поступка правилно првостепени суд није прихватио наводе исказа [REDACTED] који је у то време био начелник Генералштаба ВСЦГ, да ништа не зна у вези са послом опремања војске производима ПМД, те да су следствено томе нетачни наводи из оптужног акта да у читав поступак опремања Војске СЦГ опремом од "ПМД" није био укључен генерал [REDACTED]

Такође, правилно закључује првостепени суд да нису доказани ни наводи из оптужног акта да је окривљени Првослав Давинић као министар одбране Државне заједнице СЦГ без икаквих консултација и обавештења начелника ГШ СЦГ, након одређених припрема наредио да се изврши правни посао – закључење два уговора о снабдевању ВСЦГ војном опремом коју производи "ПМД". Ово стога што је окривљени Првослав Давинић за поступање у закључењу предметних уговора имао посебно овлашћење на основу Одлуке Савета министара Еп.бр. 192 од 22.08.2005. године, коју одлуку је потписао председник Србије и Црне Горе [REDACTED], а из које је утврђено да је одобрено Министарству одбране да из средстава оствареним располагањем покретном и непокретном имовином, продајом вишка наоружања и војне опреме, донација и сл., која се уплаћује на посебан подрачун у оквиру консолидованог рачуна трезора Републике Србије, а којим располаже министар одбране, изврши набавку средстава за модернизацију и опремање Војске СЦГ од предузећа "Производња Миле Драгић" из Зрењанина за период од 01.01.2006. године закључно са 31.12.2010. године, према спецификацији (по врсти, количини и годинама) која је дата у прилог ове одлуке и чини њен саставни део, и овом одлуком овлашћен је министар одбране да са предузећем из тачке 1. ове одлуке закључи појединачне уговоре за сваку годину посебно, у складу са планираним приливом финансијских средстава.

Дакле, на основу ове одлуке Савета министара од 22.08.2005. године, коју је потписао председник Србије и Црне Горе [REDACTED], како је то напред наведено, окривљени Првослав Давинић је као министар одбране ВСЦГ имао посебно овлашћење за закључивање правног посла који је предмет овог поступка. Стога правилно закључује првостепени суд да окривљени Првослав Давинић није могао да искористи службени положај, јер је за поступање у закључењу уговора имао посебно овлашћење на основу наведене одлуке Савета

министара.

Правилно закључује првостепени суд да нису доказани ни наводи оптужног акта да окривљени Првослав Давинић као министар одбране за набавку наведене опреме није обезбедио, односно да нису постојала одобрена средства, нити је за њу претходно спроведен поступак прописан Уредбом о покретним стварима за посебне намене, јер из прикупљених писмених доказа произилази да је окривљени иницирао доношење поменуте уредбе, с обзиром да иста није постојала до његовог доласка на чело Министарства одбране, те да је он хтео да када су у питању покретне ствари за посебне намене да постоји процедура као што то имају и други државни органи попут МУП-а, те да је на основу писмених доказа несумњиво утврђено да је дописом секретара Министарства одбране од 17.01.2005. године који је упућен организационим јединицама министарства, укључујући и кабинет начелника ГШ, јасно да је овај поступак инициран више од осам месеци до тренутка доношења коначне одлуке, да се на свим нивоима у министарству одбране и то у управама и секторима Министарства одбране расправљало о овом послу и о потребама појединих видова војске за опрему који производи "Производња Миле Драгић", те да је са тим био упознат и кабинет начелника Генералштаба.

По налажењу овог суда, неосновано се жалбом јавног тужиоца оспорава правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања и у односу на окривљеног Милуна Кокановића, јер је правилан закључак првостепеног суда да не постоји ниједан доказ да је окривљени Милун Кокановић извршио кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 1 КЗ. Ово стога што окривљени Милун Кокановић у време када му се ставља на терет да је извршио предметно кривично дело, није био у Београду, нити на послу у Министарству одбране, јер се из писмене документације и то отпусне листе Војно рехабилитационе установе Мељине од 20.08.2005. године утврђује да је окривљени био на лечењу и рехабилитацији у овој установи од 05.08.2005. године до 19.08.2005. године, те да је по његовој изјави на посао у Министарство одбране дошао у понедељак 24.08.2005. године, када је предметни посао већ био завршен, те да дакле он није учествовао нити у поступку набавке поверљиве војне опреме, нити у поступку закључења уговора са "Производњом Миле Драгић".

Наиме, док се окривљени Кокановић Милун налазио на лечењу у Мељинама донета је одлука Савета министара од 22.08.2005. године, сачињени су нацрти и уговори о набавци заштитне балистичке опреме са "Производњом Миле Драгић", дана 20.08.2005. године Управи за снабдевање одржан је састанак комисије који је водио начелник [REDACTED] да су размотрени нацрти и сачињени су уговори о набавци заштитне балистичке опреме са производњом Миле Драгић, те да се из одбране окривљеног Милуна Кокановића коју је суд правилно прихватио, утврђује да је он 24.08.2005. године, када је дошао на посао у Министарство одбране, у разговору са тадашњим министром одбране окривљеним Првославом Давинићем питао где су паре, мислећи на

средства за набавку ове опреме и да му је окривљени Давинић тада одговорио да су средства обезбеђена из продаје вишка војне опреме и непокретности које војска не користи и које ће бити продате, што су током поступка потврдили саслушани сведоци [REDACTED] које исказе је суд правилно прихватио, јер су сагласни са изведеним писменим доказима.

Дакле, из наведених доказа јасно произилази да окривљени Милун Кокановић у критичном периоду није био на послу ни у Београду у време када се посао завршавао, већ да је био на лечењу у Мељинама и да он није наредио сведоку М [REDACTED] заменику начелника Управе за снабдевање, да потпише предметне уговоре од 25.08.2005. године, што потврђује и сведок Милован Андрић који је у исказу навео да је добио задатак да потпише наведене уговоре на основу усменог наређења министра одбране, окривљеног Првослава Давинића.

И у погледу окривљеног Јовице Вучковића, а насупрот изнетим жалбеним наводима јавног тужиоца, првостепени суд је правилно и у потпуности утврдио чињенично стање, те дошао до несумњивог закључка да није доказано да је окривљени извршио кривично дело које му је стављено на терет.

Правилно првостепени суд, а на основу одбране окривљеног Јовице Вучковића, коју је правилно прихватио као логичну, убедљиву и у складу са изведеним доказима, те на основу исказа сведока [REDACTED] и [REDACTED] као и писмених доказа, закључује да није доказано да је окривљени Јовица Вучковић као службено лице – заменик начелника Управе за развој Генералштаба ВСЦГ Г-5, искоришћавањем свог службеног положаја, прекорачењем граница свог службеног овлашћења и невршењем своје службене дужности [REDACTED] власнику предузећа “Производња Миле Драгић” из Зрењанина прибавио корист у виду омогућавања добијања посла снабдевања ВСЦГ војном опремом који није у интересу ДЗ СЦГ, тако што је у поступку поверљиве набавке војне опреме, на усмени захтев пуковника [REDACTED] из Управе за снабдевање МО, да му доставе податке о приоритетним потребама ВСЦГ за средствима из програма предузећа “Производња Миле Драгић” ради куповине до 80.000 еура без претходног обавештавања о том захтеву претпостављених – старешина Управе за развој ГШ ВСЦГ (Г-5) и начелника ГШ ВСЦГ, без консултовања са њима о стварним потребама војске и садржине будуће наруџбе, те без њиховог знања и одобрења, у три наврата 15., 16. и 19.08.2005. године непосредно, а не преко кабинета начелника ГШ како је био дужан, Управи за снабдевање МО доставио податке о наводним приоритетним потребама ВСЦГ у опреми и реферату за набавку појединих средстава заштитне балистичке опреме, на основу чега је МО са предузећем “Производња Миле Драгић” 25.08.2005. године закључило два уговора.

Наиме, сведок [REDACTED] је у свом исказу потврдио и право

30/11/11
2.7.2/44

директне комуникације између различитих управа Генералштаба и управа Министарства одбране, те да достављени подаци, а који се тичу опремања нису толико битни да би се морали доставити преко кабинета начелника ГШ, јер он податке доставља прво факсом, а онда и званично актом у оба случаја директно и [REDACTED] у Управи за снабдевање и доставља податке из Стратегијског прегледа одбране, иако исти није био усвојен у Скупштини Државне заједнице СЦГ, да је он личним примером потврдио да се већ у јулу 2005. године поступало по стратегијском прегледу одбране, иако исти није био усвојен од стране Скупштине ДЗ СЦГ, да је достављањем потреба за опремањем ратне војске од 90.000 људи са [REDACTED] опремом [REDACTED] потврдио да су у стратегијском прегледу одбране планиране реалне оперативне потребе војске, да је окривљени Вучковић у својој одбрани потврдио да је у реферату за набавку [REDACTED] опремом доставио исте ове потребе, те да стога не стоји тврдња јавног тужиоца да те потребе окривљени није смео да достави директно Управи за снабдевање, него да је потребе морао слати преко Кабинета начелника ГШ ВСЦГ и да је те потребе требало да верификује начелник ГШ, будући да су приликом поступања и окривљени Јовица Вучковић и сведок [REDACTED] доставили потребе са функције начелнику Управе за развој, користећи исти извор података – стратегијски преглед одбране.

Такође, из свих писмених доказа произилази да у иницијалном достављању потреба за [REDACTED] опремом, на основу којих је Савет министара донео све своје одлуке и на основу којих је склопљен уговор са [REDACTED] није учествовао окривљени Јовица Вучковић, јер је у то време био у службеној посети у Пентагону, а након повратка из службене посете до 01.08.2005. године је био на годишњем одмору.

Имајући у виду да се у целом спорном поступку улога окривљеног Јовице Вучковића свела на достављање реферата за набавку, што је имало формални карактер, јер се морала задовољити процедура покретања набавке, а набавка опреме од [REDACTED] није уговорена по рефератима за набавку коју је доставио окривљени Вучковић, већ на основу Одлуке Савета министара Еп.бр. 192 од 22.08.2005. године, у чијој изради ни на који начин није учествовао окривљени, да се по достављеним рефератима није могла уговорити набавка прецизирано је ограничењем у пропратним актима, приликом достављања реферата за набавку у којима стоји да се реферати могу покренути (склопити уговори тек након потписивања споразума о пословно техничкој сарадњи), да се из писмене документације утврђује да ниједна Управа ГШ ВСЦГ није имала примедбе на планове развоја, модернизације и опремања у Стратегијском прегледу одбране, а у тим плановима су се налазиле и потребе за [REDACTED] опремом, већ да су управе ГШ ВСЦГ оцениле да су планиране набавке у складу са оперативним потребама ВСЦГ, због чега и нису имале примедбе на планове развоја, модернизације и опремања у стратегијском прегледу одбране, да је исказом сведока [REDACTED] потврђена одбрана окривљеног Јовице Вучковића да није имао никакав утицај на склапање уговора између Министарства одбране и предузећа "Производња Миле Драгић" за набавку

опреме од ПМД, да је сведок [REDACTED] у свом исказу навео да је 15.08.2005. године у учиниоци Вучковић рекао референтима да га је звао пуковник [REDACTED] да у оквиру достављених количина треба дати податке шта је то приоритетно што треба набавити од ПМД, те су референти, тактички носиоци рекли које су количине, које су приоритетне потребе у оквиру прве фазе од 2005. до 2007. године и друге фазе од 2008. до 2009. године, па су дакле референти као тактички носиоци посла самостално одредили приоритете набавке и да окривљени при том није утицао на њих.

Дакле, правилан је закључак првостепеног суда да је окривљени Јовица Вучковић сачинио реферате за набавку опреме и да је то чисто процедурално питање, а да се ови реферати тек активирају након закључења уговора о пословно-техничкој сарадњи са производњом [REDACTED] и да је читав овај посао заснован на одлуци Савета министара ДЗ СЦГ Еп.бр. 192 од 22.08.2005. године, коју је потписао тадашњи председник Државне заједнице СЦГ [REDACTED]

Имајући у виду све напред наведено, правилно је првостепени суд на основу одредбе члана 355 тачка 2 ЗКП окривљене Првослава Давинића, Милуна Кокановића и Јовицу Вучковића ослободио од оптужбе да су извршили по једно кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359 став 1 КЗ, јер није доказано да су извршили кривична дела која су им стављена на терет.

Стога су жалбени наводи јавног тужиоца којима се оспорава правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања оцењени као неосновани и у овој жалби се у суштини само понављају наводи из оптужног акта, а који је био предмет правилне оцене од стране првостепеног суда и о чему је првостепени суд дао јасне и уверљиве разлоге у образложењу пресуде, које у свему као правилне прихвата и овај суд, па се неосновано у жалби јавног тужиоца истиче супротно. Овај суд је ценио и остале наводе из изјављене жалбе, али је нашао да се истима не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 388 ЗКП, Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар,
Александра Симић, с.р.

Председник већа-судија,
Милимир Лукић, с.р.

